

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci navrhovatele: **Ing. V. S.**, proti odpůrcům: **1) ZF Automotive Czech s.r.o.**, se sídlem Na Roli 2405/26, Jablonec nad Nisou, **2) MUDr. P. T.**, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti výroku I. a II. usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 19. 6. 2020, č. j. 59 A 58/2020 – 4,

t a k t o :

- I. Návrh navrhovatele na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti **se zamítá.**
- II. Kasační stížnost navrhovatele proti výroku I. usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 19. 6. 2020, č. j. 59 A 58/2020 – 4, **se odmítá.**
- III. Výrok II. usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 19. 6. 2020, č. j. 59 A 58/2020 – 4, **se ruší** a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- IV. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o části kasační stížnosti, jež byla odmítnuta.
- V. Navrhovateli **se** náhrada nákladů řízení o zbývajících části kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se navrhovatel (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení výroků I. a II. shora označeného usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci. Výrokem I. napadeného usnesení krajský soud odmítl návrh stěžovatele na vydání předběžného opatření, kterým měla být odpůrcům uložena povinnost vystavit a doručit stěžovateli lékařský posudek o jeho zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel kategorie A a B a k zajištění důkazu předložit soudu úplnou zdravotní dokumentaci stěžovatele. Výrokem II. uvedeného usnesení pak krajský soud zamítl návrh stěžovatele na ustanovení zástupce z řad advokátů pro navazující

soudní řízení. Výrokem III. krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

[2] Stěžovatel ve svém podání doručeném krajskému soudu dne 15. 6. 2020 uváděl, že je bez přerušení a postihů držitelem řidičského oprávnění v kategorii motorových vozidel od 18. 6. 1965. Odpůrkyně ad 2) jakožto praktická lékařka ordinující ve zdravotnickém zařízení odpůrce 1) dne 5. 6. 2020 odepřela stěžovateli dle jeho tvrzení vystavit lékařský posudek o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel, ať již s jakýmkoli výsledkem, ačkoli k tomu měla, nebo si mohla opatřit v plné součinnosti se stěžovatelem, potřebné podklady. Tím měla stěžovateli odepřít ode dne 9. 6. 2020 právo na řízení motorových vozidel a zároveň i možnost bránit se proti tomu obvyklou právní cestou dle správního řádu. Z tohoto důvodu se stěžovatel domáhal vydání zmíněného předběžného opatření vůči oběma odpůrcům a dále požádal, aby ho soud, jakožto seniora s podprůměrným duchodem, pro následující soudní řízení osvobodil od soudních poplatků, a navrhl, aby mu soud, vzhledem k tomu, že je osobou práva neznalou, pro toto řízení ustanovil zástupce z řad advokátů.

[3] Krajský soud odmítl návrh stěžovatele na vydání předběžného opatření, jelikož stěžovatel nepodal před uplatněním předmětného návrhu ani spolu s ním žádný návrh, kterým by bylo zahájeno řízení ve věci samé. Podle názoru krajského soudu v soudním řízení správním (§ 38 odst. 1 s. ř. s.), na rozdíl od občanského soudního řízení (§ 74 a násl. o. s. ř.) se nelze domáhat vydání předběžného opatření samostatně, bez vazby na probíhající řízení, z něhož vzejde rozhodnutí týkající se předběžným opatřením provizorně řešené otázky. Navíc krajský soud dospěl k závěru, že odpůrci, tj. poskytovatel zdravotních služeb a konkrétní lékařka působící u tohoto poskytovatele, nevystupují při vydávání lékařského posudku v pozici správních orgánů. Krajský soud v této souvislosti odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2007, č. j. 4 Ads 81/2005 – 125, publ. pod č. 1554/2008 Sb. NSS (zde zmiňovaná konečná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz) a na navazující nález Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 11/08.

[4] Návrh stěžovatele na ustanovení zástupce pro navazující soudní řízení krajský soud zamítl, neboť dospěl k závěru o zjevné bezúspěšnosti budoucí žaloby. Dle obsahu podání stěžovatele by se podle názoru krajského soudu jednalo o žalobu na ochranu proti nečinnosti spočívající v nevydání lékařského posudku, taková žaloba by ovšem vzhledem k absenci vrchnostenského postavení odpůrců zjevně nemohla být úspěšná.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření odpůrců

[5] Proti výrokům I. a II. uvedeného usnesení brojí stěžovatel kasační stížností, v níž namítá, že jeho podání představovalo po obsahové stránce návrh na zahájení řízení, a to včetně návrhu na zajištění důkazů, krajský soud jej tedy měl posoudit jako žalobu. Dále stěžovatel podotýká, že mu postupem odpůrců bylo v konečném důsledku znemožněno vykonávat podnikatelskou činnost na základě živnostenského oprávnění, předmětná věc by tedy měla podléhat přezkumu ve správním soudnictví, přesto mu krajský soud soudní ochranu odpírá. Poučení o nepřipustnosti kasační stížnosti (patrně proti výroku I. – pozn. NSS) usnesení krajského soudu považuje stěžovatel za nesprávné. Stěžovatel uvádí, že v minulosti v obdobné věci Vrchní soud v Praze stanovil Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobožce v Liberci povinnost se návrhem zabývat, a to na návrh Okresního soudu v Liberci. V případě, že krajský soud shledal svou nepřislušnost k rozhodnutí ve věci, měl dle stěžovatele postupovat jinak, než učinil.

[6] S kasační stížností stěžovatel spojil rovněž návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů.

pokračování

[7] Ani jeden z odpůrců se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda jsou ve věci dány veškeré podmínky pro to, aby o kasační stížnosti mohl vydat meritorní rozhodnutí, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a je podána oprávněnou osobou (§ 102 s. ř. s.).

[9] Pokud jde o podmínku zaplacení soudního poplatku za danou kasační stížnost, Nejvyšší správní soud již v usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19, publ. pod č. 3271/2015 Sb. NSS, dospěl k následujícímu závěru: „*Stěžovatel má povinnost zaplatit poplatek za řízení o kasační stížnosti jen tehdy, pokud kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí krajského soudu o návrhu ve věci samé (o žalobě), či o jiném návrhu, jehož podání je spojeno s poplatkovou povinností [§ 1 písm. a), § 2 odst. 2 písm. b) a § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích].*“ Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přípustnou pouze vůči výroku II. napadeného rozhodnutí (viz dále), jímž bylo rozhodnuto o návrhu stěžovatele na ustanovení zástupce pro budoucí řízení o žalobě, tedy nikoliv o návrhu ve věci samé či jiném podání, s nímž zákon spojuje vznik poplatkové povinnosti. V případě kasační stížnosti proti napadenému výroku, kterou Nejvyšší správní soud posoudil po věcné stránce, tedy stěžovatele poplatková povinnost netíží.

[10] Pokud jde o podmínku spočívající v obligatorním zastoupení stěžovatele bez příslušného právního vzdělání advokátem v řízení o kasační stížnosti, své závěry učiněné v citovaném rozhodnutí ve vztahu k soudnímu poplatku dále promítl rozšířený senát i do následující úvahy: „*Je-li podána kasační stížnost proti usnesení krajského soudu o neosvobození od soudních poplatků, o neustanovení zástupce či proti jinému procesnímu usnesení učiněnému v řízení o žalobě, je rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti učiněno v rámci tohoto řízení, a proto se zde ustanovení § 105 odst. 1 a 2 s. ř. s. neuplatní.*“ Z citovaného usnesení rozšířeného senátu tedy plyne, že ani povinné zastoupení stěžovatele bez příslušného právního vzdělání advokátem není vyžadováno v těch případech, kdy kasační stížnost směřuje proti procesnímu rozhodnutí, jímž se řízení o žalobě nekončí, navíc v tomto případě byl procesní návrh na ustanovení zástupce učiněn dokonce před zahájením samotného řízení o žalobě (viz § 35 odst. 10 větu třetí s. ř. s.).

[11] I přesto musel Nejvyšší správní soud nejprve posoudit návrh stěžovatele na ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o dané kasační stížnosti, neboť byť není zastoupení stěžovatele advokátem v tomto řízení obligatorní, je jistě možné. I kdyby ovšem stěžovatel splňoval podmínky pro osvobození od soudních poplatků ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s., Nejvyšší správní soud shledal, že v žádném případě není splněna další nezbytná podmínka pro ustanovení zástupce dle § 35 odst. 10 s. ř. s., neboť zastoupení stěžovatele není v tomto případě nezbytně třeba pro ochranu jeho práv v řízení o předmětné kasační stížnosti. Posuzovaná právní otázka naplnění podmínek pro ustanovení zástupce pro budoucí řízení o žalobě je totiž relativně jednoduché povahy, kasační stížnost je sice stručná, ale projednatelná a Nejvyšší správní soud o ní může bez dalšího, na základě podkladů obsažených ve spise, rozhodnout.

[12] Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů návrh stěžovatele na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti zamítl.

[13] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost přípustná proti každému pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, pokud soudní řád správní nestanoví jinak. Podle § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. je kasační stížnost proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné, nepřipustná.

[14] Stěžovatel předmětnou kasační stížností brojí mimo jiné proti výroku I. napadeného usnesení, kterým krajský soud odmítl návrh stěžovatele na vydání předběžného opatření. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval např. v rozsudku ze dne 28. 1. 2004, č. j. 1 Ans 2/2003 – 35, rozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření je zcela nepochybně svou povahou rozhodnutím dočasným, neboť slouží k zatímní úpravě poměrů účastníků řízení. V tomto rozsahu je tedy předmětná kasační stížnost nepřipustná a Nejvyšší správní soud ji proto v uvedeném rozsahu v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

[15] Nejvyšší správní soud následně posoudil kasační stížnost proti výroku II. usnesení krajského soudu v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je ve vztahu k výroku II. důvodná.

[16] Z podání ze dne 5. 6. 2020, kterým se stěžovatel mimo jiné domáhal vydání shora specifikovaného předběžného opatření, je patrné pouze to, že mu na jehož žádost nebyl vydán posudek ve věci jeho zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel, v důsledku čehož se měl od 9. 6. 2020 stát zdravotně nezpůsobilým k řízení motorových vozidel.

[17] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnou argumentaci stěžovatele, podle níž bylo uvedené podání po obsahové stránce návrhem na zahájení řízení. Podání obsahuje pouze stručný popis situace stěžovatele, přičemž z něj nevyplývá, čeho se hodlá stěžovatel domáhat ve věci samé a vůči jakému postupu či rozhodnutí kterého orgánu veřejné moci hodlá brojit, naopak je v něm jednoznačně specifikováno, že se stěžovatel domáhal právě vydání předběžného opatření vůči osobám označeným jakožto odpůrci, jakož i to, v čem mělo toto předběžné opatření spočívat.

[18] Dále je třeba poznamenat, že krajský soud nedospěl k závěru, že není příslušný k projednání věci, jak uvádí stěžovatel v kasační stížnosti, nýbrž k závěru, že případná v budoucnu podaná žaloba by zjevně nemohla být úspěšná. Tento závěr však Nejvyšší správní soud shledal v tomto případě přinejmenším předčasným.

[19] Dle § 35 odst. 10 s. ř. s. navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát. Podmínky pro osvobození od soudních poplatků jsou upraveny v § 36 odst. 3 s. ř. s., který mimo jiné stanoví, že dospěje-li soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, žádost o osvobození od soudních poplatků zamítne.

[20] K institutu zjevné neúspěšnosti návrhu se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 24. 3. 2006, č. j. 4 Ads 19/2005 – 105, publ. pod č. 909/2006 Sb. NSS: „Zjevná neúspěšnost návrhu by však podle názoru Nejvyššího správního soudu měla být zjiřitelná bez pochyb okamžitě, měla by být nesporná a naprosto jednoznačná bez toho, aby bylo prováděno dokazování (např. opožděnost kasační stížnosti).“

[21] Krajský soud vyšel při posouzení úspěšnosti případné budoucí žaloby ze skutečností, které stěžovatel uvedl v podání ze dne 5. 6. 2020. Měl přitom za to, že případná žaloba měla být žalobou na ochranu proti nečinnosti, přičemž žalovanými měly být osoby, které stěžovatel

pokračování

v původním podání označil jako odpůrce. Tyto skutečnosti však z uvedeného podání bez dalšího nevyplývají. I vzhledem k tomu, že § 38 odst. 1 věta druhá s. ř. s. výslovně připouští, že předběžným opatřením lze uložit povinnost nejen účastníkům řízení, ale i třetí osobě, nelze bez dalšího uzavřít, že osoby označené v návrhu na vydání předběžného opatření jako „odpůrci“ budou současně žalovanými ve věci samé a že současně předmětem žaloby bude nečinnost takto označených žalovaných při vydání posudku ve věci zdravotní způsobilosti stěžovatele k řízení motorových vozidel. Ostatně, pokud by vydání tohoto posudku bylo krajským soudem nařízeno již jako předběžné opatření, jak o to stěžovatel usiloval, není zřejmé, jaký smysl by pro stěžovatele mělo domáhat se znovu vydání téhož posudku rovněž navazující nečinností žalobou.

[22] Podle § 84 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zdravotní způsobilostí k řízení motorových vozidel se rozumí tělesná a duševní schopnost k řízení motorových vozidel. Podle odst. 2 téhož ustanovení zdravotní způsobilost posuzuje a posudek o zdravotní způsobilosti vydává posuzující lékař na základě prohlášení žadatele o řídicí oprávnění nebo držitele řídicího oprávnění, výsledku lékařské prohlídky a dalších potřebných odborných vyšetření. Podle § 84 odst. 4 písm. a) téhož zákona se posuzujícím lékařem pro účely tohoto zákona rozumí též lékař se způsobilostí v oboru všeobecné praktické lékařství nebo v oboru praktický lékař pro děti a dorost registrujícího poskytovatele ambulantní zdravotní péče. Podle § 85 odst. 2 citovaného zákona, po provedení lékařské prohlídky, popřípadě odborného vyšetření vydá posuzující lékař žadateli posudek o zdravotní způsobilosti. Podle § 85 odst. 3 zákona o silničním provozu musí mít posudek o zdravotní způsobilosti písemnou formu, přičemž posuzující lékař v posudku o zdravotní způsobilosti uvede zjištěný zdravotní stav z hlediska zdravotní způsobilosti žadatele o řídicí oprávnění nebo držitele řídicího oprávnění a hodnocení jeho zdravotní způsobilosti (odst. 4). Žadatel o řídicí oprávnění nebo držitel řídicího oprávnění je buďto a) zdravotně způsobilý k řízení motorových vozidel, nebo b) zdravotně způsobilý k řízení motorových vozidel s podmínkou, nebo c) zdravotně nezpůsobilý k řízení motorových vozidel (odst. 5).

[23] Na základě zmocnění v § 85 odst. 7 zákona o silničním provozu jsou podmínky zdravotní způsobilosti, rozsah lékařské prohlídky a odborného vyšetření, obsah prohlášení žadatele o řídicí oprávnění nebo držitele řídicího oprávnění, nemoci, vady nebo stavy, které vylučují nebo podmiňují zdravotní způsobilost k řízení motorových vozidel, upraveny vyhláškou Ministerstva zdravotnictví č. 277/2004 Sb., o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel, v účinném znění. V rozsahu, v jakém neobsahuje zákon o silničním provozu zvláštní úpravu, se na posuzování zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel použije obecná úprava posudkové péče dle § 41 a násl. zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, ve znění pozdějších předpisů, včetně případného přezkumu daného posudku o zdravotní způsobilosti příslušným poskytovatelem zdravotních služeb, resp. následně k tomu příslušným správním orgánem (§ 46 a § 47 uvedeného zákona).

[24] V § 87 zákon o silničním provozu mj. definuje okruh osob, které jsou povinny se podrobit pravidelným lékařským prohlídkám za účelem ověření jejich zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení je držitel řídicího oprávnění, kterému nesvědčí povinnost se podrobit pravidelné lékařské prohlídce z jiného důvodu, povinen se podrobit pravidelné lékařské prohlídce nejdříve šest měsíců před dovršením 65 a 68 let věku a nejpozději v den dovršení stanoveného věku, po dovršení 68 let věku pak každé dva roky. Podle § 89 zákona o silničním provozu povinná osoba, která nemá platný posudek o zdravotní způsobilosti, je zdravotně nezpůsobilá k řízení motorových vozidel. Podle § 94 odst. 1 písm. a) téhož zákona příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností řídicího oprávnění odejme, pokud jeho držitel zcela pozbyl zdravotní způsobilost.

[25] K povaze lékařského posudku o způsobilosti k řízení motorových vozidel se stručně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ze dne 20. 9. 2007, č. j. 4 Ads 81/2005 – 125, na který odkazoval krajský soud a v němž se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (jakož i následně plénum Ústavního soudu ve zmiňovaném nálezu ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 11/08) primárně zabýval jiným typem lékařského posudku, a to o zdravotní způsobilosti zaměstnance k práci. Pro srovnání právě s některými dalšími příklady posuzování zdravotní způsobilosti, včetně zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel, rozšířený senát konstatoval: „*Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu neponechal stranou své úvahy řadu případů, kdy posouzení zdravotního stavu ve smyslu způsobilosti k určité činnosti podlehne jako podklad v konečné fázi soudnímu přezkumu: jde o řadu situací ve sféře ryze veřejnoprávní, kdy posudek o zdravotním stavu (způsobilosti) jako jeden ze skutkových podkladů podléhá režimu přezkumu v rámci finálního rozhodnutí (věci řídičských průkazů, zbrojních průkazů apod.). Odlišností zde je, že existuje nepochybnitelné veřejné subjektivní právo, do něhož zasahuje správní akt deklaratorní či konstitutivní povahy (odnětí řídičského průkazu, zbrojního průkazu apod.).“*

[26] Jestliže se tedy krajský soud domnívá, že se stěžovatel nemůže domoci vydání posudku ve věci své zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel nečinností žalobou vůči jím označeným odpůrcům, neboť má krajský soud patrně za to, že se nejedná ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. o rozhodnutí správního orgánu ve věci samé, ale ani o osvědčení vydávané správním orgánem, tento závěr bez dalšího neznamená, že by bylo možné předem pokládat za neúspěšnou stěžovatelovu případnou (dosud nepodanou) žalobu proti rozhodnutí, jímž by mu příslušný správní orgán odňal podle citovaného § 94 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu řídičské oprávnění z toho důvodu, že včas nepředložil platný posudek o své zdravotní způsobilosti.

[27] Současně je třeba mít na paměti, že stěžovatel je osobou bez právního vzdělání, nelze od něj tedy bezpodmínečně vyžadovat, aby v návrhu na ustanovení zástupce pro budoucí řízení před krajským soudem přesně označil žalobní typ či žalovaný správní orgán nebo přesně zformuloval budoucí žalobní petit, neboť právě za účelem konkrétní volby vhodného procesního postupu a konkrétní formulace žaloby ve své věci stěžovatel žádal krajský soud o ustanovení zástupce z řad advokátů.

[28] Na straně druhé lze podle názoru Nejvyššího správního soudu po tom, kdo na základě § 35 odst. 10 s. ř. s. navrhne soudu ustanovení zástupce z řad advokátů ještě před podáním samotného návrhu ve věci samé, požadovat, aby, byť je právním laikem, dostatečně vylíčil (i po případném poučení soudem) rozhodující skutkové okolnosti své věci tak, aby mohl krajský soud posoudit, zda má v jeho věci skutečně smysl vynakládat veřejné prostředky na jeho právní zastoupení, zda je tedy jeho ochrana ve správním soudnictví v dané situaci a v daném čase vůbec možná a zda se takový postup nejvíce zjevně bezúspěšný (z hlediska pravomoci a věcné příslušnosti správních soudů, vyčerpání opravných prostředků ve správním řízení, běhu lhůt pro podání jednotlivých žalob či jiných návrhů ve správním soudnictví atd.).

[29] V této souvislosti shledal Nejvyšší správní soud popis skutkového stavu, jak ho stěžovatel učinil ve svém podání krajskému soudu, jako nedostatečný. Je z něj totiž patrné pouze to, že se stěžovatel dle svého tvrzení marně domáhal vydání posudku ve věci své zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel, nikoliv však již to, zda z důvodu nepředložení takového platného posudku s ním příslušný správní orgán zahájil řízení o odnětí jeho řídičského oprávnění, zda, příp. kdy bylo v takovém řízení vydáno rozhodnutí, zda se proti němu stěžovatel bránil odvoláním ve správním řízení a s jakým výsledkem atd.

[30] K doplnění, resp. upřesnění těchto rozhodujících skutečností tedy bude muset krajský soud dle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzvat stěžovatele po vrácení věci Nejvyšším správním soudem

pokračování

a stanovit mu k tomu přiměřenou lhůtu a teprve po uplynutí této lhůty bude oprávněn posoudit otázku případné zjevné bezúspěšnosti budoucího návrhu stěžovatele ve věci samé. Vystane-li přitom otázka včasnosti takového budoucího návrhu, přihlédne krajský soud rovněž k tomu, že podle § 35 odst. 10 věty třetí s. ř. s., požádá-li navrhovatel o osvobození od soudních poplatků nebo o ustanovení zástupce, po dobu od podání takové žádosti do právní moci rozhodnutí o ní neběží lhůta stanovená pro podání návrhu na zahájení řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud shledal předmětnou kasační stížnost v rozsahu, v němž směřuje proti výroku I. napadeného usnesení krajského soudu dle § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. nepřipustnou, proto ji v tomto rozsahu dle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl. V rozsahu, v němž kasační stížnost směřovala proti výroku II. napadeného usnesení, shledal Nejvyšší správní soud uvedenou kasační stížnost důvodnou, nad rámec kasační stížnosti musí soud dle § 109 odst. 4 s. ř. s. konstatovat, že krajský soud zcela opomněl rozhodnout rovněž o stěžovatelem uplatněné žádosti o osvobození od soudních poplatků pro řízení o budoucím návrhu ve věci samé, v tomto ohledu jsou tedy výrok II., resp. napadené rozhodnutí jako celek, neúplné.

[32] Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud výrok II. rozhodnutí krajského soudu dle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc mu v tomto rozsahu vrátil „k dalšímu řízení“, jímž je však třeba v kontextu nynějšího případu rozumět pouze výše popsany postup krajského soudu při jeho novém rozhodování o návrhu stěžovatele na ustanovení zástupce a o dosud opomenuté žádosti o osvobození od soudních poplatků pro budoucí řízení před krajským soudem o věci samé.

[33] Pokud jde o výrok III. napadeného usnesení, podle něhož „[ž]ádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení“, krajský soud ho s odkazem na § 60 odst. 3 s. ř. s. odůvodnil pouze ve vztahu k výroku I. svého rozhodnutí, tedy tím, že návrh stěžovatele na vydání předběžného opatření byl krajským soudem odmítnut. Je přitom pravdou, že samotné rozhodnutí soudu o procesním návrhu na ustanovení zástupce žádný výrok o „nákladech řízení“ nepředpokládá. Ačkoli Nejvyšší správní soud pokládá výrok III. o nákladech řízení před krajským soudem přinejmenším za nadbytečný, neboť krajský soud sám argumentoval tím, že žádné řízení o návrhu ve věci samé stěžovatel svým podáním nezahájil, a krajský soud ho tedy ani nevedl, přičemž ani samotné rozhodování soudu o procesním návrhu na vydání předběžného opatření žádné rozhodování o „nákladech řízení“ nepředpokládá, Nejvyšší správní soud ke zrušení výroku III. usnesení krajského soudu nepřistoupil, neboť stěžovatel napadl kasační stížností pouze výrok I. a II. tohoto usnesení, přičemž kasační stížnost proti výroku I. usnesení krajského soudu byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta a na výroku II. usnesení krajského soudu, jež shledal Nejvyšší správní soud nezákonným, není výrok III. o nákladech řízení závislý (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

[34] Vzhledem k tomu, že byla kasační stížnost v části, v níž směřovala proti výroku I. usnesení krajského soudu odmítnuta, nemá dle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků právo na náhradu řízení o této části kasační stížnosti.

[35] Pokud jde o zbývající, přípustnou a zároveň důvodnou část kasační stížnosti, za běžných okolností by byl krajský soud v novém rozhodnutí povinen rozhodnout též o náhradě nákladů řízení o této části kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.), nicméně vzhledem k tomu, že po vrácení věci Nejvyšším správním soudem bude krajský soud rozhodovat, jak již bylo konstatováno, pouze o zmiňovaných procesních návrzích (žádosti stěžovatele o osvobození

od soudních poplatků a o jeho návrhu na ustanovení zástupce pro budoucí řízení před krajským soudem o věci samé), nebude zde opět žádné místo pro jakékoli rozhodování krajského soudu o nákladech řízení.

[36] Z uvedeného důvodu rozhodl Nejvyšší správní soud rovněž o nákladech řízení o přípustné části kasační stížnosti samostatně. Podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. má za běžných okolností úspěšný účastník řízení právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, které důvodně vynaložil, vůči nespěšnému účastníkovi (neúspěšným účastníkům). Stěžovatel měl sice v samotném řízení o přípustné části kasační stížnosti úspěch, žádné náklady mu však v řízení o této části jeho kasační stížnosti nevznikly, a i kdyby tomu tak bylo, musel by Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. v tomto případě zohlednit skutečnost, že jako s účastníky řízení o kasační stížnosti jednal s odpůrci 1) a 2), a to pouze z toho důvodu, že s nimi jakožto s účastníky na základě jejich označení za odpůrce v podání stěžovatele jednal již krajský soud (§ 105 odst. 1 s. ř. s.), bylo by však absurdní, aby tyto osoby byly považovány za neúspěšné účastníky řízení o kasační stížnosti v této věci a aby nesly případné náklady v tomto řízení stěžovatelem vynaložené.

[37] Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud rozhodl, že se stěžovateli náhrada nákladů řízení o přípustné části kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 18. září 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu